

Til § 2.

Man har fundet det hensigtsmæssigt, at de i denne § omhandlede Bevindelser afgives af vedkommende Overøvrighed.

De tilsvarende Bestemmelser i det svenske Udkast ere, paa Grund af den Uligbed der findes i de tvende Landes Lovgivning, i væsentlige Punkter forskjellig fra de i denne § givne Forrifter. Medens der saaledes i nærværende Udkast paa Grund af de svenske Lovs Bestemmelser om Dommes Indankning for høiere Ret, ifølge hvilke en Dom ikke kan ereklveres, førend den ikke længer kan indbringes for høiere Ret, ikke har været Grund til at give andre i Sverrig affagte Domme end dem, der have upaaankelig Retskraft (lagakraft), Eksekutionskraft i Danmark, har det paa Grund af de i den danske Lovgivning gjældende Bestemmelser om dette Forhold været nødvendigt ogsaa at give de her i Landet affagte Domme, der ikke have upaaankelig Retskraft, Afgang til Eksekution i Sverrig, idet Man dog, for at Eksekutionsterminen ogsaa for en i Sverrig bosat Skyldner kan blive tilstrækkelig til Dommens Indstævning for høiere Ret, — i Lighed med hvad der var fastsat i det af den svensk-norske Kommission udarbejdede Lovforslag, — har bestemt en Frist af 3 Maanedes fra Dommens Forlyndelse, inden hvilken en af en anden Ret end Høiesteret affagt Dom ikke kan ereklveres i Sverrig. Det er derhos tillige med Hensyn til de nævnte Domme bestemt, at Domsældte ogsaa ved en senere Stævning til høiere Ret kan forhindre Eksekutionen, og at en saadan Stævning, naar den er udtagen, efterat Eksekutionen er begyndt, standser denne, og navnlig det Udlagtes Salg, indtil Sagen er endelig paadømt. Med Hensyn til Forlig er Reglen, at de, forsaavidt Tiden til deres Opfyldelse er indtraadt, strax kunne ereklveres, naar Skyldneren ikke godtgjør, at han har udtaget Stævning til vedkommende Domsstol for at faae Forliget omstødt, dog at det Udlagtes Salg eller Overgivelse til Rekvirenten, naar saadant ifølge Forliget skal skee, ikke maa finde Sted før 3 Maanedes efterat Udlæget sandt Sted. En inden 3 Maanedes efterat Udlæget er skeet udtagen Stævning har samme Virkning som Indankning af en Dom.

Der er derhos i det svenske Udkast optaget Bestemmelser om Maaden, hvorpaa Forlyndelsen af danske Domme, der søges ereklverede i Sverrig, skal finde Sted, idet det selvfølgelig, uagtet Doms Forlyndelse er en i Sverrig ukjendt Handling, ikke lod sig gjøre at eftergive Forlyndelsen med Hensyn til danske Domme, i hvilke Eksekutionskraften udtryffeligg er betinget af Dommens Forlyndelse. Da svenske Domme for at kunne ereklveres her i Landet skulle være upaaankelige, har der ingen Grund været til at paahvde, at de her skulle forlyndes.

Til § 3.

Der findes ikke i den svenske Lovgivning nogen Bestemmelse, der, saaledes som de i vore Love givne Forrifter om Forældelse af Måns og Udlagsdomme, indskrænker en Doms Eksekutionskraft til en kortere Tid end den almindelige Præsriptionstid; men da det ikke synes at være principrigtigt enten at lade en af en dansk Domsstol affagt Dom beholde Eksekutionskraften i Sverrig, efterat den har mistet den her i Landet, eller at lade en svensk Dom her have en længere Eksekutionskraft end en dansk Dom, har man troet at burde bringe de i den danske Lovgivning gjældende Regler om Forældelse til Alvendelse ogsaa med Hensyn til de i Sverrig affagte Domme, der søges ereklverede her i Landet. I den tilsvarende § i det svenske Udkast er optaget Bestemmelser om Forældelse af danske Domme, Kjendelser og Forlig, som svare til de i den danske Lovgivning om dette Forhold givne Forrifter.

Undtagelsen i andet Membrum af denne § er begrundet i Hensynet til den i disse Forhold ønskelige Gjenfædigbed. Da nemlig de i det svenske Udkasts § 1, som ovennældt, medtagne Resolutioner, udfærdigede af Overpræsidenten i Kjøbenhavn eller en Amtmand, angaaende Forpligtelsen til at bidrage til frafeparerede eller forladede Hustruer samt ægte eller uægte Børn ikke som Domme ere underkastede Forrifterne om Forældelse, maa det anses billigt, at Domme, der i Sverrig ere affagte i lignende Sager, undtages fra de almindelige Forrifter om Forældelse.